

de Folk, der har de laveste Lønninger, og jeg tvivler ikke om, at vi alle er enige om, at det er særlig dem, det gælder om at hjælpe.

Den anden Mærkepæl, som er sat i Lovforslaget, de 175 Kr., skal jeg ikke komme ind paa. Derimod vil jeg med et Par Ord omtale et andet Punkt. Det er bestemt i Lovforslaget, at ugifte kan faa 50 Kr. og gifte 75 Kr. De ugifte kan faa Dyrtidshjælp, for saa vidt de ikke derved naar op over 1600 Kr. i Løn; naar de altsaa har 1550 Kr., kan de faa 50 Kr. Og en Familieforsørger uden Børn kan faa Dyrtidshjælp, for saa vidt hans samlede Løn derved ikke overstiger 2200 Kr.; hvis han har 2125 Kr. i Løn, kan han altsaa faa 75 Kr. o. s. v. Men kan det nu gaa an saadan uden videre at sætte alle Funktionærer i een Klasse? Tager vi f. Eks. Lærerlønningssloven, vil det ses, at der er meget stor Forskel paa Lærerlønningerne i By og paa Land. I Provinsbyerne er den laveste Lønningssats 1500 Kr., paa Landet er den 900 Kr. plus Bolig og Brændsel, og det er vistnok ret almindeligt ved Regulering at sætte Bolig og Brændsel til et Par Hundrede Kroner. Der bliver altsaa en Forskel paa 400 Kr. mellem de Lønninger, en Lærer har i Provinsbyerne og paa Landet. At sige: Enten de bor det ene eller det andet Sted, bruger vi samme Maksimum og Minimum for Hjælpen, tror jeg, vi kommer til at gaa bort fra. I Lønningssloven for de 4 Etater af 27. Maj 1908 bestemmes det, at hvis en Mand bor i København og er i en af de første 7 Lønningsskasser, faar han 210 Kr. mere, end hvis han bor paa Landet, men ifølge det foreliggende Lovforslag er det lige meget, hvor Manden bor: Hvis han har under 1,600 Kr., er han berettiget til at faa Hjælp, indtil han kommer op paa 1,600 Kr.; er han gift, men har ingen Børn, er han berettiget til at faa Hjælp, indtil han kommer op paa 2,200 Kr. Jeg er klar over, at det, hvis de af mig paapegede Mangler skal afhjælpes, vil forøge Statskassens Udgift, og at den højtærede Finansminister saa meget som muligt vil indskrænke Udgiften, men jeg kunde tænke mig, at man kunde flytte disse Grænser noget ned, baade de 1,600 Kr., de 2,200 og de 2,700 Kr. for Familier med Børn. Der kunde maaske her gøres nogen Forskel i Lighed med, hvad Tilfældet er i Lønningssloven af 27. Maj 1908. Det er altsammen Punkter, som mit Parti og jeg ønsker ændrede, og som jeg henstiller til Udvalgets Overvejelse.

I Lovforslaget er der alene regnet med de Indtægter, de vedkommende oppebærer af Statskassen eller af Kommunekassen, og det kan jeg godt forstaa. Den højtærede Finansminister udtalte i sit Foredrag, at han ikke troede, der var ret mange af de lavest lønnede Funktionærer, som havde Kapital eller havde lagt noget til Side, og derfor var det nødvendigt at komme dem til Hjælp, og deri er jeg fuldkommen enig med den højtærede Minister. Imidlertid kender jeg Folk af denne Slags — om ikke mange —, som lever i efter min Mening ret gode Forhold, idet de har en aarlig Renteindtægt af en Kapital paa flere Tusind Kroner — jeg kan nævne Tal som 30,000 Kr. og maaske ogsaa derover —, endvidere kender jeg Folk, som sidder med en meget lille Løn, men som ved Siden af har en Indtægt, der vel kaldes en Biindtægt, men som er meget større end den egentlige Løn. Vilde det ikke være naturligt, om Udvalget undersøgte disse Forhold, jeg her gør opmærksom paa, og forhandlede med den højtærede Minister derom. Muligvis kunde man — jeg skal ikke komme med noget Forslag — lægge Skatteansættelsen til Grund for at udfinde deres Forhold, jeg kan ikke se, der vilde være noget ubilligt deri, og det strider ikke mod Tankegangen i Lovforslaget, som jo er den: at komme dem til Hjælp, der virkelig lider Nød eller staar paa Grænsen deraf. De, der maaske har en Kapital paa 20,000 til 30,000 Kr., som de nyder Renten af, kan ikke siges at være nødlidende, og jeg kunde ønske, at en saadan Indtægt blev taget med ved Beregningen.

Jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa Enkeltheder i Lovforslaget, og jeg vil ende, som jeg begyndte, med at anbefale Lovforslaget til velvillig og forholdsvis hurtig Fremme.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Ligesom den ærede foregaaende Taler kan jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling og Vedtagelse, og jeg er i det heldige Tilfælde, at jeg saa at sige i eet og alt kan slutte mig til de Udtalelser, som kom fra den ærede foregaaende Taler.

Det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa overfor de daarligst lønnede Tjenestemænd i nogen Grad at afhjælpe en Nødtilstand, som er opstaaet ved, at Livsfornødenhederne er blevet meget dyre, og som det netop oplyses i Lovforslaget, er